

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

ENTER
ทดลองอ่าน
คนนั้นซะ

放开那个女巫

12

阅文集团

二目 Er Mu เขียน
ต้าผ่านจิ (大盘鸡) แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ทางสโมสรแมมดกำลังจะได้พบกับแมมดกลุ่มใหม่ที่เดินทางมาจากอาณาจักรดอร์น แต่จะบอกว่าแมมดใหม่ทั้งหมดก็คงไม่ถูกเสียทีเดียว อย่างแอนนี่เองก็เป็นแมมดที่เราพอจะรู้ที่ผ่านความพึงใจของอีฟฟ์ ส่วนหมายเลขเจ็ดสิบหก ถ้าว่ากันตามตรงแล้วเธอก็ถือเป็นแมมดผู้อาวุโสกว่าแมมดในสโมสรทั้งหมด การมาของพวกเธอในครั้งนี้จะช่วยคลายปมที่ติดค้างในใจหลายคนได้ไม่มากนักเลย และหนึ่งในนั้นคือปมเรื่องทาคิล่าที่ชวนให้สงสัยมาตั้งแต่เล่มแรกๆ

อีกหนึ่งสิ่งที่ถูกพูดถึงอยู่บ่อยครั้งคือแผนการบุกยึดดินแดนใต้สุดอันอุดมไปด้วยน้ำมันดิบ อย่างที่รู้กันดีว่าน้ำมันดิบมีมูลค่ามากแค่ไหน จึงไม่แปลกหากโรแลนด์จะเล็งพื้นที่แห่งนั้นเอาไว้ ทว่าจนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้ดำเนินการสักที พอดคิดจะเริ่มก็ดันมีเหตุให้ต้องเลื่อนออกไปตลอด จนกระทั่งมาถึงเล่มนี้ในที่สุดเขาก็จะได้ทำตามแผนการแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่ม ชื่อจริงคือเงิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะเชื่อมั่นในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ๋อรั่ม

'พวกเราต่างเป็นบุตรของพระเจ้า แต่มีเพียงส่วนน้อยที่จะได้พบกับแสง
แห่งรุ่งอรุณ ในทันทีที่รับรู้ได้ถึงพลังพิเศษ นั้นเท่ากับเป็นการลิขิต
ความไม่ธรรมดาของชีวิตนี้ นี่เป็นการแข่งขันที่ยาวนาน หากเดินทางมาถึง
ตรงนี้ได้ก็นับว่าเป็นหนึ่งในหมื่นแล้ว นกเดิมนกไม่ใช่นก พวกเราเดิมนก
ไม่ใช่พวกเรา หากแต่เป็นการล้างบางเพื่อทำให้สรรพสิ่งดำเนินต่อไป
เป็นสงครามที่ทำให้ชีวิตคงอยู่ตลอดกาล'

ตอนที่ 689

การพบกันครั้งแรก

ด้วยแหวนหินเวทมนตร์หลากสีวงนี้ หมายเลขเจ็ดสิบหกจะสามารถตรวจสอบ 'คำพูด' ที่แม่่มดสื่อสารกับพระเจ้าในขณะที่ใช้พลังเวทมนตร์ได้

มันเป็นเหมือนกับแสงสีส้มจางๆ ที่เชื่อมโยงแม่่มดเข้ากับสวรรค์ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่ได้มีแค่แม่่มดที่เป็นเช่นนี้ หากสิ่งที่ยังมันที่ก้อยู่ในเอกสารโบราณไม่มีอะไรผิดพลาดล่ะก็ พวกปีศาจกับสัตว์อสูรพันธุ์ผสมบางส่วนก็น่าจะมีแสงสีส้มเช่นนี้เหมือนกัน

พระเจ้าไม่ได้รักมนุษยธรรมดา

ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ เธอมักจะรู้สึกกังวลขึ้นมา

หากเทียบกับปีศาจที่มีจำนวนมากมายมหาศาลแล้ว แม่่มดไม่อาจถือเป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งได้ พลังของพวกเธอไม่สามารถสืบทอดหรือเลี้ยงดูฟูมฟักขึ้นมา มีแต่ต้องอาศัยโชคชะตาในการตื่นรู้ขึ้นมาเท่านั้น มิหนำซ้ำพลังเวทมนตร์ของพวกเธอยังไม่อาจเทียบชั้นกับศัตรูได้ด้วย

โชคดีที่กฎแฉไม่ใช่สิ่งติดตัวมาแต่กำเนิด

พวกเธอสามารถใช้การตื่นรู้ระดับสูงมาเปลี่ยนแปลงตัวกุญแจ และทำให้ได้รับพลังที่แข็งแกร่งมากขึ้นจากพระเจ้าได้

ตั้งแต่ออกจากอาณาจักรดอว์นมาจนถึงวันนี้ หมายเลขเจ็ดสิบหก ได้สำรวจแสงสีส้มของเอมี แอนนี และฮีโร่แล้ว ในบรรดาแม่ดทั้งสามคน แสงสีส้มของฮีโร่นั้นใหญ่ที่สุด ส่วนของแอนนีนั้นเล็กที่สุด แต่โดยภาพรวมไม่ได้ต่างกันมาก จะกว้างกว่ากันแค่ประมาณนิ้วมือนิ้วเท่านั้น พวกเธอยังไม่สามารถขับเคลื่อนสิ่งประดิษฐ์ทันทันต์สวรรค์ได้

เธอมีเหตุผลที่ทำให้เชื่อว่าผู้ถูกเลือกจะต้องเป็นแม่ดระดับสูงแน่นอน

ทันใดนั้นประตูห้องโดยสารก็ถูกผลักออก ยอร์โกเลิคว์เดินเข้ามาหาเธอที่ข้างเตียง "กลืนยานี้... همینกว่ากระโถนรองนั่งเสียอีก พวกเขาเอาของ همینๆ เช่นนี้มาใช้เป็นยาได้อย่างไรกัน"

"คงเป็นเพราะพวกลูกเรือคิดว่าแม้แต่โรคระบาดก็ยังไม่จำเป็นต้องเมื่ออยู่ต่อหน้าของ همینๆ พวกนี้กระมัง" หมายเลขเจ็ดสิบหกผีนัยมออกมา "แต่ร่างกายของข้าดีขึ้นเยอะแล้วเจ้าคะ อย่างน้อยบาดแผลก็ตกสะเก็ดแล้ว"

แน่นอนว่านี่เป็นเพราะร่างกายเหนียวหยุ่นของนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า หาได้เป็นเพราะยาพวกนั้นแต่อย่างใด

"ก็ลองไม่ได้ผลลิ ข้าเอาหัวพวกมันยัดลงไปใ้กระโถนรองนั่งแน่ ให้พวกมันได้ดมยาที่ข้าทำขึ้นมาบ้างว่ากลืนเป็นอย่างไร" ยอร์โกดึงม้านั่งมานั่งลง

"เช่นนั้นพวกลูกเรือก็น่าสงสารแย่ลิเจ้าคะ" เธอพูดเสียงเบา "ข้าได้ยินเอมีบอกว่าตอนแรกท่านไปไล่ถามพวกเขาทุกคนเลยว่ามียาอะไรที่ใช้ได้ผลดีบ้าง"

"อะแหม่ การหลอกลวงขุนนางถือเป็นโทษหนัก พวกเขาหาเรื่อง

ใส่ตัวเอง" เอกอัครราชทูตผายมือออก "หากตอบไม่ได้จริงๆ แคบอกว่ามีน้ำผึ้งผสมน้ำอุ่นก็ได้ เช่นนี้ต่อให้รักษาบาดแผลไม่หาย แต่อย่างน้อยก็ทำให้คนเจ็บยิ้มออกมาได้...เออ ข้าไม่ได้หมายถึงเจ้านะ!"

หมายเลขเจ็ดสิบหกอดยิ้มมุมปากไม่ได้ ระหว่างการเดินทางอันยาวนาน เอกอัครราชทูตคนนี้จะเข้ามาดูอาการเธอวันละครั้ง มาแต่ละครั้งแม้ไม่ได้นานมาก แต่กลับพูดคุยกับเธออย่างสนุกสนาน เธอพบว่าถึงยอร์กิโออาจจะเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีอะไรโดดเด่น แต่เวลาอยู่กับสตรี เขากลับมีอาการขื่นมากกว่าพวกขุนนางหลายๆ คนเสียอีก ต่อให้อยู่ในทาสีลาเขาก็คงเป็นที่ชื่นชอบมากแน่ๆ หลังจากสูญเสียความรู้สึกส่วนใหญ่ไปแล้ว การสื่อสารทางภาษาจึงกลายเป็นหนึ่งในไม่กี่วิธีที่ทำให้เธอมีความสุขได้

พอพูดคุยกันไปได้พักหนึ่ง อีกฝ่ายก็พลันมีท่าทีเคร่งขมึ้นขึ้นมา

หมายเลขเจ็ดสิบหกครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะใช้มือข้างหนึ่งดันตัวเองลุกขึ้น จากนั้นถามเหมือนหยั่งเชิงว่า "นายท่านมีอะไรให้ข้ารับใช้หรือไม่เจ้าคะ ถึงแม้ร่างกายของข้าจะไม่ค่อยคล่องแคล่ว แต่..."

"ข้าบอกไปกี่ครั้งแล้วว่าเจ้าไม่ใช่สาวใช้ของข้า อย่าได้พูดเรื่องรับใช้อะไรนั่นตอนเจอหน้ากันอีก ตอนนี้เจ้าเป็นเสรีชนของเกรย์คาสเซิลแล้ว เข้าใจหรือไม่" เขาพูดพร้อมกุมขมับ "ยิ่งไปกว่านั้นเจ้ายังบาดเจ็บอยู่ด้วย ข้าไม่ใช่ขุนนางวิปริตพวกนั้นนะ"

"เช่นนั้นท่านมีอะไรอยากจะพูดกับข้าหรือเจ้าคะ"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ สีหน้าของยอร์กิโอจึงเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขากระแอมก่อนจะพูดออกมาว่า "เออ...ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากจะถามเจ้า หลังไปถึงเมืองหลวงใหม่แล้ว เจ้าวางแผนหลังจากนั้นไว้ว่าอย่างไร"

"อา...คงไปเป็นสาวใช้อยู่ในโรงแรม หรือไม่ก็ในบ่อนเจ้าคะ"

หมายเลขเจ็ดสิบหกตอบพร้อมเอียงหัว "หากแม่มดสามารถรักษา

ร่างนี้ได้จริงๆ นะเจ้าคะ"

ขอแค่ได้อยู่ในเมืองเนเวอร์วินเตอร์จะให้เธอทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น เธอได้รับความไว้วางใจจากแม่มดของอาณาจักรดอร์วันแล้ว ไม่ช้าก็เร็ว เธอย่อมมีโอกาสดำใกล้ชิดกับสมาชิกคนอื่นๆ ของสโมสรแม่มดแน่

"เจ้าน่าจะไปทำอย่างอื่นนะ" ยอร์กโกเตือน "ในเมื่อออกมาแล้ว ก็อย่าได้กลับไปเดินบนเส้นทางเดียวกับเมื่อก่อนเลย"

"แต่ 'เงินตราหมีพิ' ไม่เคยสอนเรื่องอื่นให้ฉันนอกจากเรื่อง พรณิบัติบุรุษนี้เจ้าคะ ต่อให้อยากไปเป็นองครักษ์ แต่ข้าที่เคยหักไปแล้วก็ไม่น่าจะคล่องแคล่วเหมือนเมื่อก่อน"

"ที่เมืองเนเวอร์วินเตอร์จะสอนตัวเอง ข้าเคยได้ยินพระราชดำรัสว่า ทุกคนที่อยู่ในเมืองของพระองค์จะมีงานทำ" ยอร์กโกชะงักไปเล็กน้อย เมื่อพูดถึงตรงนี้ "ถ้าเจ้าเจอเรื่องลำบากอะไรก็มาหาข้าได้เสมอ トラบโด ที่ข้ายังไม่ออกจากดินแดนตะวันตกไปไหน"

เขาลังเลอยู่นานเพื่อจะพูดประโยคนี้เองหรือ หมายเลขเจ็ดสิบหก ทอดถอนใจ ตอนอยู่ที่อาณาจักรดอร์วันหมายเลขเจ็ดสิบหกรู้ว่า เอกอัครราชทูตคนนี้กลัวเรื่องยุ่งยากเพียงใด สำหรับอีกฝ่ายการให้สัญญา เช่นนี้ได้ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ยากลำบากมากแล้ว

"อืม...ไว้ข้าจะลองดูเจ้าคะ" เธอก้มหน้า "ขอบคุณท่าน"

หลังจากนั้นสี่วัน ลูกเรือก็นำข่าวดีมาบอก ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงเมืองเนเวอร์วินเตอร์แล้ว

บรรดาแม่มดมารวมตัวกันอยู่ที่ห้องของหมายเลขเจ็ดสิบหก ต่างคนต่างรอคำสั่งต่อไปอย่างกระวนกระวาย โดยเฉพาะแอนนี่ที่ดูกังวลมากที่สุด เธอคอยเลิกผ้าม่านมองดูบริเวณท่าเรืออยู่บ่อยครั้ง คล้ายว่าขอแค่เห็นอะไรไม่ชอบมาพากล เธอจะรีบพาทุกคนกระโดดลง

แม่น้ำอย่างไม่ลงเล

แต่สิ่งแรกที่หมายเลขเจ็ดสิบหกสัมผัสได้คือเสียงโหวกเหวก
ดังหนวหนู เสียงหวูดดังขึ้นมาไม่หยุด คลื่นแม่น้ำกระทบเข้ากับเรือดัง
ซ่าๆ รวากับมีเรือจำนวนมากกำลังแล่นผ่านพวกเธอไป

ตอนนี้เป็นเวลาแห่งปีศาจไม่ใช่หรือ เหตุใดท่าเรือถึงได้คึกคัก
ถึงเพียงนี้

น่าเสียดายที่ตอนนี้ขยับตัวไม่ได้ เธอจึงมองไม่เห็นภาพที่อยู่
นอกหน้าต่าง

"ที่แอนนี่ เหตุใดเรือพวกนั้นถึงไม่มีใบเรือเลย" เอมีถามอย่าง
แปลกใจ

"น่าจะเพราะมีลูกเรือคอยพายเรืออยู่ด้านล่างกระมัง" จูๆ ฟีเท้า
ของแอนนี่ก็หยุดชะงัก จากนั้นเธอก็เอาตัวเข้าไปแนบชิดกับหน้าต่าง
"เงียบไว้! มีคนมา!"

"เยอะหรือไม่" โบรกเคนซอร์ดถามอย่างกังวล

"มีแค่สี่คน เหมือนจะไม่ได้มาจับพวกเรา" แอนนี่ขมวดคิ้ว "ทั้งยัง...
เป็นสตรีทั้งหมดด้วย"

"เป็นแม่หมดทุกคนเลยหรือ" เอมีผุดลุกขึ้นทันที "เข้ารู้อยู่แล้วเชื่อว่า
ท่านเอกอัครราชทูตไม่ได้หลอกพวกเรา!"

"สมาชิกของสมาคมบลัดแฟงก์เองก็เป็นแม่หมด แต่พวกนางไม่ได้
เป็นพวกเดียวกับเราเสียหน่อย" เธอพูดเสียงเข้ม "พวกเจ้าคอยดูสายตา
กับสัญญาณมือของข้าเหมือนอย่างทุกที่แล้วกัน"

"ได้เลย" ทุกคนผงกหัว

ไม่นานก็มีคนมาเคาะประตูห้องโดยสาร คนทั้งสี่ที่แอนนี่พูดถึง
ทยอยเดินเข้ามาในห้อง แม่หมดผมสีน้ำตาลแดงที่เดินนำหน้าพูดด้วย
รอยยิ้มว่า "ยินดีต้อนรับพี่น้องทุกคนสู่เมืองเนเวอร์วินเตอร์!"

คงเพราะคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะออกมาต้อนรับอย่างอบอุ่นถึงเพียงนี้ แอนนี่จึงรู้สึกงุนงงขึ้นมา แม้กระทั่งหมายเลขเจ็ดสิบหกเองก็ยังรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย เพราะถึงแม้ศาลาจะเป็นสถานที่ซึ่งแม่มดเป็นผู้กุมอำนาจ การต้อนรับผู้ใหม่ที่เข้ามาใหม่ก็ไม่ได้เป็นกันเองถึงเพียงนี้... หรือว่าพวกนางจะไม่แบ่งความสามารถของแม่มดก่อน?

การมานั่งแยกว่าเป็นแม่มดสายต่อสู้หรือสายสนับสนุนก็ถือเป็นเรื่องที่เสียมารยาทมากจริงๆ นั่นละ

เวลานี้หมายเลขเจ็ดสิบหกพลันสังเกตได้ว่าแม่มดผมสีทองคนหนึ่งกำลังมองมายังตน ใบหน้าอันงดงามได้บ่งบอกถึงสถานะของเจ้าตัวแล้ว สายตาแหลมคมคู่นั้นก็คล้ายกับว่าจะมองทะลุได้ทุกสิ่ง

ตอนที่ 690

แม่มดปะทะแม่มด

หมายเลขเจ็ดสิบหกสร้างทำเป็นเบือนหน้าหลบด้วยความหวาดกลัว

ถ้าอยากจะได้รับความสำเร็จจากสโมสรรแม่มดก็จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบจากพวกเธอก่อน เธอเตรียมตัวสำหรับเรื่องนี้มาตั้งแต่ต้นแล้ว ไม่มีใครรู้เรื่องพลังของแม่มดดีไปกว่าสมาพันธ์ และการที่สมาคมขนาดใหญ่จะมีวิธีตรวจสอบจำพวกการใช้พลังรับรู้ถึงพลังวิเศษ หรือสังเกตเห็นศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าอะไรทำนองนั้นถือเป็นเรื่องที่ปกติมาก หากไม่มั่นใจว่าจะปกปิดเรื่องพวกนี้ได้ เธอคงไม่ถ่อมาถึงดินแดนตะวันตกของเกรย์คาสเซิลแน่

เธอซึ่งเป็นร่างสมบูรณ์ต่างจากนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่ไร้จิตใจพวกนั้น เธอสามารถควบคุมร่างกายทุกส่วน ช้ำยังปลดปล่อยสนามพลังที่ปิดกันเวทมนตร์ได้อีก ไม่ว่าจะเป็นแม่มดคนใด ขอแค่หมั่นฝึกฝนสองปีถึงสามปีก็สามารถใช้ทักษะนี้ได้อย่างชำนาญแล้ว ตราบใดที่ไม่ใช้พลังวิเศษจนทำให้สนามพลังที่ว่าเกิดการบิดเบี้ยว เธอก็จะดูเหมือนคนธรรมดาทั่วไป

สรุปแล้วสนามพลังปิดกั้นเวทมนตร์และเลือดสีน้ำเงินของนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าล้วนเกิดขึ้นเพราะเวทมนตร์ นักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่ไร้จิตใจพวกนั้นไม่ต่างอะไรกับสัตว์ป่า พวกมันได้แต่อาศัยสัญชาตญาณของผู้ที่ถูกเปลี่ยนร่างในการสู้รบ ไม่แปลกนักหากไม่รู้ว่าจะใช้พลังวิเศษที่มีอยู่รอบตัวได้อย่างไร แต่หลังจากที่วิญญาณของแม่มดเข้าไปสิงร่างกายนั้นก็จะถูกใช้งานอย่างเต็มประสิทธิภาพ ถึงแม้ไม่อาจรวบรวมพายุเวทมนตร์ได้เหมือนเมื่อก่อน อีกทั้งสัญชาตญาณในการต่อสู้ก็หายไปจนหมด แต่วิญญาณที่เป็นอมตะจะช่วยให้เจ้าตัวสามารถฝึกซ้อมได้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จึงถือว่ามีพลังกำลังและความสามารถไม่ได้ด้อยไปกว่าแม่มดอมมนุษย์เลย

"เจ้าไม่ถาม...ความสามารถของพวกเราก่อนหรือ" ผ่านไปครู่หนึ่ง แอนนี่จึงพูดขึ้นมา เห็นชัดว่าเธอยังคงระมัดระวังตัวอย่างมาก

หมายเลขเจ็ดสิบหกเองก็สนใจคำถามนี้ ระหว่างทางเธอได้รับรู้ถึงสิ่งที่แอนนี่และแม่มดคนอื่นๆ พบเจอมาได้ยินมาว่าแอนนี่ถูกปฏิเสธจากแม่มดกลุ่มหนึ่งเนื่องจากแข็งแกร่งไม่พอ ทั้งยังเกือบจะถูกขายไปให้ขุนนางอีกด้วย

หมายเลขเจ็ดสิบหกเข้าใจเรื่องที่แม่มดสายต่อสู้ถูกยกย่องให้อยู่สูงกว่าแม่มดสายสนับสนุนดี โดยเฉพาะเมื่อแม่มดเร่ร่อนถูกกดขี่จากเมืองที่มีเออร์อย่างหนัก การปกป้องตัวเองและพวกพ้องจึงเป็นวิธีสำคัญที่จะทำให้พวกเธออยู่รอดต่อไปได้ แต่หมายเลขเจ็ดสิบหกมองออกว่าความรู้ความเข้าใจที่แม่มดเหล่านี้มีต่อพลังวิเศษยังคงตื่นเขินมาก เพราะการตื่นรู้ระดับสูงจะทำให้ความสามารถของแม่มดสายสนับสนุนเกิดการเปลี่ยนแปลงชนิดที่ว่าพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว ด้วยเหตุนี้การที่สมาคมบลัดแพงก์ไม่ยอมรับแม่มดสายสนับสนุน อีกทั้งยังเอาพวกเธอไปขายให้กับขุนนางจึงเป็นวิธีการที่

โง่งงสุดๆ

แต่การไม่สนใจเรื่องพลังความสามารถเลยก็ค่อนข้างแปลกไปหน่อยเหมือนกัน มันเหมือนเป็นการกระโดดข้ามจากปลายด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านเลยก็ว่าได้ อย่างไรก็ตามการตื่นรู้ระดับสูงก็มีโอกาสเกิดขึ้นน้อยมาก แม่มดที่ชั่วชีวิตนี้ไม่อาจยกระดับความสามารถของตัวเองได้ก็มีถมไป ยังไม่พูดถึงเรื่องที่ว่าแม่มดสายต่อสู้อย่างไรก็มีโอกาสในการพัฒนาความสามารถได้เหมือนกัน ดังนั้นสุดท้ายแล้วการที่สถานะของแม่มดสายต่อสู้อยู่สูงกว่าจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงมาแต่ไหนแต่ไร พอเห็นแม่มดพวกนี้ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกันแล้ว หมายเลขเจ็ดสิบหก จึงมองว่ามันเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อมาก

และไม่อาจโทษแอนนี่ที่มีท่าทีระมัดระวังตัวเช่นนี้ได้

"หากเจ้าหมายถึงการทดสอบความสามารถ ปกติจะจัดขึ้นในอีกสามวันหลังจากนั้นนะ" แม่มดผมสีน้ำตาลแดงพูดด้วยรอยยิ้ม "พวกเจ้าเดินทางมากันตั้งหลายวันจะต้องเหนื่อยเป็นแน่ เอาไว้พักผ่อนกันเต็มที่แล้วค่อยทำการทดสอบก็ได้ เช่นนั้นผลลัพธ์จะค่อนข้างแม่นยำมากกว่า พวกเจ้าคิดเห็นอย่างไรกัน จริงสิ ข้าชื่อเวนดี้เป็นผู้รับผิดชอบดูแลโมสรแม่มด หลังจากนั้นหากมีข้อสงสัยอะไรก็ถามข้าได้เลยนะ"

แอนนี่ยังคงไม่วางใจ "แล้วถ้าผลการทดสอบบอกว่า...ความสามารถของพวกเราไม่มีประโยชน์อะไรละ"

"ทั้งพระราชาริแลนด์และสโมสรแม่มดต่างเห็นตรงกันว่าไม่มีความสามารถใดไร้ประโยชน์" แม่มดที่เรียกตัวเองว่าเวนดี้ยังคงตอบคำถามด้วยเสียงอันนุ่มนวล "ข้ารู้ว่าพวกเจ้ากำลังกังวลเรื่องอะไรตอนที่เข้ามาอยู่ในเมืองเนเวอร์วินเตอร์แรกๆ แม่มดหลายคนต่างก็เคยกังวลเหมือนกับเจ้า ความจริงแล้วการทดสอบพลังเป็นแค่การทำให้พระราชาทรงรู้จักพวกเจ้ามากขึ้นเท่านั้น มันไม่ได้หมายความว่าพวกเจ้า

จะต้องเข้ามาเป็นสมาชิกของสโมสรแม่มด"

แอนนี่มึนงงไปทันใด "หมายความว่าอย่างไร"

"หมายความว่าต่อให้ไม่ยอมรับใช้พระราชฯ พวกเจ้าก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเจกเซนคนธรรมดาทั่วไปได้"

คำพูดนี้ทำเอาหมายเลขเจ็ดสับสนหึกใจเด่นไม่เป็นล่ำ เธอรู้ว่าสภาพแวดล้อมอันผ่องคลายคือสิ่งที่จำเป็นอย่างมากต่อการทำให้แม่มดยกระดับกลายเป็นระดับสูง อย่างเมืองทาคิลาก็ปล่อยให้แม่มดทุกคนใช้พลังของตัวเองได้ตามใจนึก แถมแม่มดที่มีศักยภาพยังจะได้รับการเลี้ยงดูจากสมาพันธ์เป็นพิเศษด้วย ยิ่งเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่แม่มดอยู่ในสถานะผู้ปกครองด้วยแล้ว จำนวนแม่มดที่มีความสามารถระดับสูงก็จะยิ่งมากตามไปด้วย

ส่วนแม่มดที่ต้องคอยใช้ชีวิตอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ แม้แต่โอกาสจะฝึกฝนพลังก็แทบจะไม่มี เช่นนี้พวกเธอจะพัฒนาได้อย่างไร หากเมืองเนเวอร์วินเตอร์สามารถทำให้แม่มดอาศัยอยู่ได้อย่างอิสระเหมือนอย่างที่ยีกฝ่ายพูดมาจริงๆ เช่นนั้นก็หมายความว่าเมืองแห่งนี้มีเงื่อนไขที่จะทำให้แม่มดระดับสูงถือกำเนิดขึ้นมาอยู่

บางทีตอนนี้พวกนางอาจจะยังไม่ใช้ผู้ถูกเลือก แต่อีกไม่กี่ปีหลังจากนี้แล้ว อารมณ์ภายในใจของหมายเลขเจ็ดสับสนพลุ่งพล่านขึ้นมา บางทีหากข้าหาโอกาสแอบพูดคุยกับสโมสรแม่มดเป็นการส่วนตัวแล้วชวนพวกนางมาเป็นเครือข่ายของสมาพันธ์ได้ นั่นก็น่าจะเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

"ไม่ต้องรับใช้พระราชฯก็ได้หรือ" แอนนี่เหมือนจะไม่กล้าเชื่อหูตัวเอง

"ถูกต้อง สโมสรแม่มดจะไม่บีบบังคับให้พี่น้องคนใดลงนามสัญญา เพียงแต่ว่าการเป็นสมาชิกของสโมสรจะทำให้พวกเจ้าได้รับประโยชน์มากมาย งานที่ทำก็สุดแสนจะสบาย แม่มดทุกคนจึงเข้ามาอยู่ใน

ครอบครัวนี้กันหมด"

"ขอภัยเจ้าค่ะ ท่านเวนต์ดี..." โบรกเคนซอร์ดพูดขึ้นมา "ท่านพอจะบอกพวกเราได้หรือไม่ว่าปกติแล้วงานของแม่มดคืออะไร"

"ไม่ต้องเรียกข้าว่าท่านหรอก" เวนต์ดีสายห้วยยิ้มๆ "พวกเราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่หรือ ส่วนเรื่องงานก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของพวกเจ้า อย่างอีฟลินที่กลั่นเหล้าได้ก็ไปเปิดร้านเหล้าอยู่ในเมือง ลูนาที่ทำให้วัตถุมีพลังแม่เหล็กก็ไปรับผิดชอบเรื่องแสงสว่างในโรงงานทั้งหมด ยังมีนานาไพน์...ความสามารถในการรักษาอันยอดเยี่ยมทำให้นางกลายเป็นทูตสวรรค์ตัวน้อยของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ ข้าได้ยินท่านเอกอัครราชทูตบอกว่าพวกเจ้าต้องการการรักษาใช่หรือไม่"

ไม่มีตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้เลย หมายเลขเจ็ดสิบหก ขมวดคิ้วขึ้นมา หรือว่าพวกนางจะไม่สนใจเรื่องความต่างของพลังจริงๆ เช่นนั้นพระราชแห่งเกรย์คาสเซิลเอาชนะนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าของศาสนจักรได้อย่างไรกัน

"พวกท่านสามารถรักษาทั้งสองข้างของฮีโร่ได้จริงหรือ" เอมีถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

"ต้องให้นานาลองรักษาดูถึงจะรู้" เวนต์ดีพยักหน้าให้แม่มดดมสีทอง "แต่ก่อนหน้านี้พวกเจ้าช่วยแนะนำตัวหน้อยได้หรือไม่ ว่าพวกเจ้าเป็นใครมาจากที่ใดกัน"

หมายเลขเจ็ดสิบหกไม่สนใจว่าตัวเองจะได้รับการรักษาหรือไม่ ความสนใจทั้งหมดของเธอกลับพุ่งไปอยู่ที่แม่มดทั้งสองคน

หินเวทมนตร์หลากสีเหนือหน้าอกค่อยๆ ร้อนผ่าวขึ้นมา นี่คือนี่ สิ่งยืนยันว่ามีคนกำลังใช้พลังอยู่ ความร้อนที่ว่านี้ไม่ใช่ความร้อนที่เกิดขึ้นตรงผิวหนังที่สัมผัสกับแหวน หากแต่เป็นท่าที่ตอบสนองของวิญญาณโดยตรง

การตรวจสอบเริ่มขึ้นแล้ว เธอครุ่นคิด

ตั้งแต่แอนนี่ไปจนถึงฮีโร่ทุกคนต่างเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ของตัวเองออกมา ฝ่ายเวนต์ก็คอยซักถามไปหลายคำถาม ส่วนแม่มดผมสีดำที่ดูอายุค่อนข้างมากกำลังจดข้อมูลลงไปในสมุด ในระหว่างนี้ความร้อนจากหินเวทมนตร์ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ

หลังจากที่ถามเสร็จแล้ว เวนต์ก็มองมาทางหมายเลขเจ็ดสิบหก "เจ้า...ไม่ใช่แม่มดหรือ"

"นางเป็นสหายของพวกข้า" เอมีพูด "หากไม่ได้นางช่วยถ่วงเวลาอัศวินของอาณาจักรดอร์วินที่ไล่ตามมา พวกข้าคงจะถูกจับกลับไปขังคุกแล้ว"

"ข้าเคยเป็นคนนำทางให้กับงานประมุขใต้ดินของเมืองกลอรีพูดอีกอย่างได้ว่าเป็นสาวใช้ ท่านเอกอัครราชทูตซื้อตัวข้ามาจากพวกนั้น..." หมายเลขเจ็ดสิบหกค่อยๆ เล่าเรื่องที่เธอเตรียมเอาไว้ อีกทั้งยังลอบสังเกตวิธีการตรวจสอบของอีกฝ่ายไปด้วย คำถามเหล่านั้นไม่ได้ผุดขึ้นมาอย่างเลื่อนลอย หากแต่เป็นคำถามที่มีเป้าหมายชัดเจนและไม่สามารถตอบแบบกำกวมได้

บางทีหนึ่งในพวกเธออาจจะมีคนที่แยกแยะคำพูดโกหกได้

ในจุดนี้หมายเลขเจ็ดสิบหกไม่กังวลแม้แต่น้อย เธอสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของทั้งร่างกายได้อย่างแม่นยำ ข้ายังตัดการเชื่อมต่อกับส่วนใดส่วนหนึ่งได้ชั่วคราวด้วย การเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ เวลาพูดโกหกจึงไม่ปรากฏ มีเพียงต้องเข้ามานั่งในหัวของเธอเท่านั้น มิฉะนั้นอีกฝ่ายก็ไม่มีทางจับผิดคำพูดของเธอได้แน่ๆ

และสิ่งที่เกิดขึ้นก็ช่วยยืนยันการคาดเดาของเธอ

หลังตอบคำถามเสร็จ เวนต์ไม่ได้แสดงท่าทีแปลกประหลาดใดๆ ออกมา "อย่างนี้เอง ขอคุณเจ้ามากนะที่ช่วยพวกนางเอาไว้ หากไม่มี

ที่อื่นให้ไป เจ้าจะไปพักกับพวกนางอยู่ที่หอการทูตก่อนก็ได้"

"ขอบคุณท่านมากเจ้าค่ะ" เธอทำสีหน้าตื่นตันใจออกมา

"เดี๋ยวก่อน..." ในตอนนี้เองแม่มดดมสีเขียวที่ยืนอยู่เงียบๆ ก็พูดขึ้น

"พอจะบอกข้าได้หรือไม่ว่าแหวนที่อยู่ตรงหน้าอกวงนั้น เจ้าได้มันมาจากที่ใดกัน"

ตอนที่ 691

ทางเข้าสู่เมือง

คำพูดนี้ทำให้หมายเลขเจ็ดสิบหกรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย

ดูเหมือนคนที่ตรวจสอบจะไม่ได้มีแค่คนเดียว

ว่าการฝึกฝนตลอดสี่ร้อยปีได้สอนเธอแล้วว่าควรปิดอารมณ์
อย่างไร นอกจากนี้ร่างกายยังสามารถตัดขาดจากจิตสำนึกได้ทันทีที่
เธอต้องการ แต่คำถามที่ถามขึ้นมาโดยไม่ทันได้ตั้งตัวย่อมยากที่จะ
ทำอะไรเธอได้

หมายเลขเจ็ดสิบหกแสร้งทำเป็นตกใจ จากนั้นจึงล้วงเอาแหวน
ออกมาจากหน้าอกด้วยท่าทางคล้ายไม่ค่อยเต็มใจนัก เธอลงเลอยู่
ครู่หนึ่งค่อยพูดขึ้นมาว่า "ข้าแอบ...ขโมยมันมาจากเงินตราหมีฟเจ้าค่ะ"

ขณะเดียวกันภายในใจของเธอก็รู้สึกยกย่องสโมสรรแม่มดมากขึ้น
กว่าเดิม แรกเริ่มเธอคิดว่าการต้อนรับของอีกฝ่ายเป็นกันเองมากเกินไป
แต่ดูแล้วเหมือนจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น แม่มดคนหนึ่งสามารถแยกแยะ
คำพูดโกหก ส่วนแม่มดอีกคนมีความสามารถในการมองเห็น นี่ถือได้ว่า
อีกฝ่ายมีความระมัดระวังตัวอย่างมาก

"เงินตราหมีฟ?" แม่มดผมยาวสีเขียวยีบแหวนจากมือของเธอ

ไปสำรวจดูอย่างละเอียดอยู่ครู่หนึ่ง "นี่...เหมือนจะเป็นหินเวทมนตร์ แต่ดูอีกทีก็เหมือนจะไม่ใช่อ"

หมายเลขเจ็ดสิบหกหลบขมวดคิ้ว พวกนางรู้เรื่องหินเวทมนตร์ ด้วยหรือ เช่นนี้ก็ยุ่งยากแล้ว ถึงแม้วิธีการกระตุ้นมันจะไม่เหมือนกับ หินเวทมนตร์ทั่วไป แต่ขอแค่มีเวลาสำรวจ ไม่ช้าก็เร็วพวกนางจะต้อง พบวิธีใช้งานมันแน่ เธอต้องดึงความสนใจของอีกฝ่ายออกจากแหวน เพราะถึงอย่างไรแหวนเช่นนี้เธอก็มีอยู่แค่ดวงเดียว

"เงินตราหมีพิทก็คืองานประมูลใต้ดินที่ข้าเคยทำงานให้...ที่นั่น มักจะเปิดประมูลของที่ไปเอามาจากซากโบราณสถาน เจ้านายข้าบอก ว่าพวกมันมีพลังที่น่าเหลือเชื่อ ยิ่งเป็นของแปลกก็จะเป็นที่ถูกใจของ ผู้ประมูล นอกจากนี้บางครั้งพวกเขายังเปิดประมูล...ประมูล..."

"อะไรหรือ" เวนดี้ถาม

"ประมูลแม่มดเจ้าค่ะ" หมายเลขเจ็ดสิบหกพูดเสียงเบา

พอได้ยินประโยคนี้ บนใบหน้าของทั้งสี่คนก็ฉายแววกรุ่นโกรธ ขึ้นมาทันใด ความสนใจในแหวนพลันน้อยลงไปกว่าเดิม เห็นได้ชัดว่า พวกเธอรู้สึกเจ็บปวดกับเรื่องที่แม่มดถูกนำไปขายเหมือนทาส ซึ่งอีกด้าน ก็แสดงให้เห็นว่ากลุ่มแม่มดของเกรย์คาสเซิลไม่มีทางเห็นด้วยกับ วิธีการของเมืองมีทีเออร์แน่

"หมายเลขเจ็ดสิบหกไม่ได้โกหก ข้าเองก็เกือบถูกเงินตราหมีพิท ขายให้กับขุนนาง" เอมี่พูดสำหรับ "โชคดีที่ท่านเอกอัครราชทูตช่วยข้าเอาไว้"

"สักวันพวกมันจะต้องชดใช้ในสิ่งที่ทำ" แม่มดผมสีทองพูดเสียง เย็นเยียบ

"แหวนวงนั้น..." หมายเลขเจ็ดสิบหกแสร้งทำเป็นหวาดกลัว

"แม้ข้าจะคิดว่าท่านอภิปราชจะต้องสนใจของสิ่งนี้มากแค่ไหน แต่ขอ ให้เจ้าคุ้นเคยกับเมืองเนเวอร์วินเตอร์ก่อนค่อยว่ากันดีกว่า" แม่มด

ผมสี่เขี้ยวักไหล่ก่อนส่งแหวนคืนมาให้เธอ

หมายเลขเจ็ดสิบหกประหลาดใจเล็กน้อย อกาธา? ชื่อนี้คุ้นหู
ยิ่งนัก เหมือนข้าเคยได้ยินจากที่ใดมาก่อน

"ข้าขอรับรองว่าพวกเจ้าจะไม่มีทางพบเจอเรื่องเช่นนี้อีก" เวนดี้
พูดพลบ "ในเมืองเนเวอร์วินเตอร์ไม่มีใครกล้าทำร้ายพวกเจ้า พระราชา
โรแลนด์ทรงเชื่อมั่นว่ายุคสมัยที่แม่ดกับคนธรรมดาสามารถใช้ชีวิต
ร่วมกันใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อถึงตอนนั้นไม่เพียงดินแดนตะวันตกของ
เกรย์คาสเซิล แต่ทั่วทั้งอาณาจักรก็จะมีใครมองว่าเจ้าเป็นเขี้ยวเล็บ
ของปีศาจอีก"

"จะมีวันนั้นจริงๆ นะหรือ" โบรกเคนธอร์ดถามอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง
"แน่นอน สโมสรแม่ดตั้งขึ้นมาก็คือการนี้ล่ะ" เวนดี้พูดด้วยรอยยิ้ม
"ตอนนี้ข้าพาพวกเจ้าไปพักผ่อนก่อนดีกว่า"

หมายเลขเจ็ดสิบหกถูกลูกเรือย้ายไปนอนบนเปลช้าๆ ก่อนจะแบก
ออกมาจากห้องโดยสาร ทันทีที่ออกมาจากเรือกำปั่น ในที่สุดเธอก็
ได้เห็นบรรยากาศของท่าเรือทั้งหมด หิมะที่โปรยปรายจากท้องฟ้า
ไม่ได้ทำให้เมืองดูเงียบเหงาลงเลย คนหลายสิบคนยืนเรียงแถวหน้า
กระดานคอยกวาดหิมะที่ตกลงมาบนพื้น ไกลออกไปมีเรือรูปร่าง
แปลกประหลาดกำลังขนสินค้าลงมา มันไม่มีเสากระโดงและใบเรือ
อย่างที่เอมีบอก แต่กลับแล่นไปมาบนแม่น้ำได้

"เรือพวกนั้นเหมือนจะไม่มีไม้พาย..."

"เหตุใดดูแล้วเหมือนมันสร้างมาจากหินเลยล่ะ"

บรรดาแม่ดชูปชิบกันเสียงเบา ส่วนเธอมองเห็นรอยยิ้มภาคภูมิใจ
ที่อยู่บนใบหน้าของเวนดี้ได้อย่างชัดเจน

แต่สิ่งที่ทำให้หมายเลขเจ็ดสิบหกแปลกใจไม่ได้มีเท่านี้

หลังทุกคนเข้ามาสู่เขตตัวเมือง ภาพของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ก็ค่อยๆ ปรากฏให้เห็นตรงหน้า

เมืองหลวงแห่งใหม่นี้ไม่เหมือนกับเมืองศักดิ์สิทธิ์ของสมาพันธ์ ซ้ำยังต่างจากเมืองของมนุษย์ทุกแห่งที่เธอเคยเห็นมา ตั้งแต่ถนนที่กว้างและแข็งแรงซึ่งทอดยาวออกไปเหมือนเส้นตรงสีดำ แม้หิมะจะตกลงมาไม่หยุดก็ไม่ส่งผลกระทบใดๆ ต่อการสัญจร เพราะหิมะที่กองอยู่ด้านบนจะถูกกวาดลงไปสองข้างทางอย่างเป็นระเบียบ ดูแล้วเหมือนกองดินสีขาวเป็นหย่อมๆ

ข้างทางยังมีต้นไม้ปลูกเรียงแถวกันไว้เพื่อความสวยงาม บนต้นไม้แห่งนี้ในเวลานี้ถูกตกแต่งด้วยริบบิ้นหลากสี เธอนึกภาพออกเลยว่าที่นี้ในช่วงฤดูร้อนน่าจะเต็มไปด้วยต้นไม้สีเขียวชอุ่ม ยอดไม้คงสานตัวกันไปมาจนกลายเป็นกันสาดตามธรรมชาติ

บ้านทรงสี่เหลี่ยมที่สร้างขึ้นจากอิฐตั้งเรียงรายกันเป็นระเบียบ ทุกหลังแทบจะมีขนาดเท่ากัน นอกจากนี้หมายเลขเจ็ดสิบหกยังไม่เห็นบ้านไม้หรือบ้านที่มุงขึ้นจากหญ้าแม้แต่หลังเดียว

เห็นกันอยู่ว่าเป็นช่วงเดือนแห่งปีศาจ แต่ภายในเมืองกลับเต็มไปด้วยผู้คนที่ออกมาทำงานท่ามกลางหิมะ มีหลายคนหยุดเดินแล้วพยักหน้าทักทายแม่มดผสมสีดำในตอนที่ได้ผ่านไป สีสหน้าพวกเขาล้วนเต็มไปด้วยความอบอุ่น ไม่เหมือนการฝันทำเพราะถูกอำนาจกดขี่เอาไว้สักนิด

และจุดนี้ทำให้เธอสนใจมากที่สุด

เธอไม่เคยเห็นภาพแม่มดกับคนธรรมดาใช้ชีวิตเท่าเทียมกันเช่นนี้มาก่อน แม้จะเคยได้ยินว่าทั้งสองเคยอาศัยอยู่ร่วมกันแบบไม่ข้องเกี่ยวกันในสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าครั้งแรก แต่นั่นก็เป็นเรื่องเมื่อเจ็ดร้อยถึงแปดร้อยปีก่อน แถมเมืองแห่งนี้ยังเหมือนจะก้าวหน้าไปมากกว่านั้น

เพราะทั้งสองฝ่ายไม่เพียงอาศัยอยู่ร่วมกัน แต่ยังรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

'พระราชโอรสแลนด็ทรวงเชื่อมั่นว่าบุคคลสมัยที่แม่มดกับคนธรรมดาสามารถใช้ชีวิตร่วมกันใกล้จะมาถึงแล้ว' ภายในหัวของเธอพลันมีคำพูดของเวนดี้ผุดขึ้นมา

ที่แท้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น สิ่งนี้เริ่มกลายเป็นจริงในเมืองเนเวอร์วินเตอร์แล้ว

ระหว่างที่โดยสารทางเรือมาเป็นเวลาเดือนกว่า เธอได้ฟังเรื่องราวของเจ้าชายลำดับที่สี่แห่งเกรย์คาสเซิลมาพอสมควร จากผู้ปกครองของเมืองชายแดนอันแร้นแค้นสู่การเป็นพระราชโอรสของอาณาจักร หากสงครามในช่วงแรกถือเป็นสงครามระดับต่ำระหว่างคนธรรมดาด้วยกัน เช่นนั้นการที่เขาเอาชนะศาสนจักรซึ่งมีนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าได้ก็อาจเป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของเขาแล้ว หรือว่าทั้งหมดนี้จะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เธอเห็นอยู่ตรงหน้ากัน

หากไม่เป็นเพราะต้องแก้มือทำเป็นบาดเจ็บ หมายเลขเจ็ดสิบหกคงจะลูกไปเดินสำรวจทั่วเมืองอย่างละเอียดแล้ว

ตามที่พาซาร์บอกไว้ไม่ช้าก็เร็วพวกเธอจะต้องติดต่อกับคนธรรมดาอยู่ดี แต่เพื่อที่จะเอาชนะปีศาจ ตอนนี้พวกเธอจำต้องปิดบังอดีตของสมาชิกไว้ก่อน ศัตรูกำลังคืบคลานใกล้เข้ามา พวกเธอไม่อาจทิ้งโบราณสถานในเขาวงกตใต้ดินไปได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะสะสางเรื่องวุ่นวายที่เมืองมีทีเฮอร์ทั้งเอาไว้ในระยะเวลานั้นๆ แต่ขอเพียงแม่มดสามารถมีชีวิตรอดต่อไปได้ ต้องมีสักวันที่ทาคิล่าจะกลับมายิ่งใหญ่แน่ ในจุดนี้ทั้งท่านอดความเครียดกับท่านนาตาयाต่างก็มีความเห็นตรงกัน

หลังมาถึงหอการทูต หมายเลขเจ็ดสิบหกกับฮีโร่ก็ถูกหามกลับไป

ขึ้นเตียงอีกครั้ง ส่วนแม่มดสามคนที่เหลือจับกลุ่มพูดคุยกันถึงสิ่งที่ได้เห็นระหว่างทางอย่างตื่นเต้น ในระยะเวลาเพียงสั้นๆ นี้เมืองเนเวอร์วินเตอร์ได้สร้างความประทับใจให้กับพวกเธอไม่น้อย

จากนั้นไม่นานเวนด์ก็พาสาวน้อยคนหนึ่งเข้ามาในห้อง

"นี่คือนาน่า ไม่ว่าจะเป็นบาดแผลเก่าหรือใหม่ นางก็รักษาให้เป็นเหมือนเดิมได้"

"ขาขาดก็รักษาได้หรือ" เอมีรีบวิ่งมาที่เตียงพร้อมเปิดผ้าห่มที่อยู่บนตัวฮีโร่ออก

เด็กสาวยื่นมือออกไปลองดู ก่อนจะค่อยๆ ส่ายหัว "ไม่ได้หรอก นอกจากพวกท่านจะเก็บขาที่ขาดของนางเอาไว้ ข้าทำได้เพียงเชื่อมต่อแขนขาที่ขาดไป ไม่สามารถทำให้มันงอกออกมาใหม่ได้"

"เจ้าจะบอกว่าต้องหาขาใหม่สองข้างมาให้นางอย่างนั้นหรือ"

"ใช่แล้ว ถ้าตัดมาหมาดๆ ได้จะดีที่สุด" นาน่าตอบอย่างจริงจัง เห็นกันอยู่ว่าเป็นเสียงของเด็กตัวเล็กๆ แต่มั่นกกลับทำให้แม่มดที่อยู่ตรงนั้นพากันรู้สึกสะท้านขึ้นมา

ตอนที่ 692

ความหวังใหม่

"น่าน่า!" เวन्दี้ทำตาตุ๋น

"ข้าพูดความจริงนี้ ไม่ใช่แค่เชื่อมแขนขาที่ขาดเท่านั้น พระราชา
ยังทรงให้ข้าทำการทดลองอีกมาก ไม่ว่าจะเป็นเอาปีกของเหยี่ยวเมอร์ลิน
มาต่อเข้ากับไก่ตัวผู้เพื่อดูว่ามันจะทำให้ไต่บินได้หรือไม่ หรือเอาขาของหนู
มาต่อเข้ากับตัวของกบ สลับร่างกายของวัวกับแพะ..." สาวน้อยกางนิ้วมือ
ออกมานับ

แม่มดทั้งสี่คนตกใจจนอ้าปากค้างไปแล้ว

แต่หมายเลขเจ็ดสิบหกกลับสนใจคำพูดนี้มาก เธอรู้สึกว่ามัน
เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นที่จะศึกษาความลับของพลังมากกว่า
หวาดกลัวหรือหลบหนีมัน เห็นได้ชัดว่านี่เป็นแนวทางการทำงานของ
สมาชิกคณะค้นคว้าศาสตร์ลึกลับแห่งทาติลา แค่มองจากจุดนี้ก็พอรู้
แล้วว่าอย่างน้อยพระราชาที่ไม่ได้เป็นคนหัวโบราณที่ดื้อรั้น

"แล้วผลลัพธ์เล่า" เธอถามอย่างอดไม่ได้

"ตอนแรกก็ล้มเหลวไปหลายครั้ง แต่หลังจากที่พระราชาทรงให้
ลิลลีมาเข้าร่วมการทดลอง อัตราความสำเร็จก็เพิ่มขึ้นมากทีเดียว

เพียงแต่หลังต่อขาไปแล้วมักจะใช้การไม่ได้ ข้าเลยต้องมานั่งต่อขา คืบให้พวกมันใหม่" นาน่าหยุดลงเล็กน้อย "เอ้อ...ข้าลืมนอกไป พวกนี้ เป็นการเชื่อมอวัยวะให้สัตว์คนละสายพันธุ์กัน ถ้าเป็นสัตว์ชนิดเดียวกัน หลังรักษาแล้วแทบจะไม่ต่างจากของเดิมเลย ดังนั้นถ้าพวกท่านมีขา สองข้างละก็...อ้อ..."

"อะแฮ่ม อย่าได้สนใจที่นางพูดเลย" เวนดี้ปิดปากนาน่าแล้ว พูดว่า "สำหรับเรื่องขา พวกข้าจะพยายามคิดหาทางแก้ไขให้ ถึงแม้ จะต้องใช้เวลาสักหน่อย แต่ฮีโร่จะต้องลุกขึ้นยืนได้อีกครั้งแน่นอน พวกเจ้าไม่ต้องเป็นห่วงนะ"

ทุกคนสบตากัน ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากตอบรับอะไรออกมาชั่วขณะ "เอาเป็นว่ารักษาอาการบาดเจ็บของสหายพวกเจ้าคนนี้นีก่อนแล้ว ค่อยว่ากันดีกว่า" เวนดี้เชกหัวของนาน่าเบาๆ พร้อมส่งยิ้มเจื่อน "รีบไป จัดการเร็วเข้า"

หมายเลขเจ็ดสิบหกแสวงทำสีหน้าคาดหวังระคนหวาดกลัว เธอ มองดูขณะที่สาวน้อยเดินมาที่เตียงแล้วใช้สองมือกดไปบนขาที่หัก

แหวนที่อยู่ตรงหน้าอกร้อนขึ้นมาอีกครั้ง

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกที่ตัวเองเจอปัญหายุ่งยากเข้าให้แล้ว

ตอนที่ได้รับการรักษา ข้าควรจะทำหน้าเช่นไรกัน

หมายเลขเจ็ดสิบหกไม่รู้ว่าการใช้เวทมนตร์รักษากระดูกและข้อต่อ ที่หักมีความรู้สึกอย่างไร มันเจ็บปวดหรือว่าสบาย หรือไม่มีความรู้สึก ทั้งสองอย่าง? ตอนนี้เธอควรจะร้องออกมาดังๆ หรือไม่ หรือว่าต้อง กัดฟันอดทนไว้

ยังไม่ทันจะคิดคำตอบออกมาได้ สาวน้อยก็ดึงมือทั้งสองข้าง กลับเสียแล้ว "ขาของท่านไม่เป็นอะไรแล้ว ต่อไปเป็นแขนนะ"

เธอลองยกขาที่หักขึ้น ก่อนจะพบว่ามันขยับเขยื้อนได้ไม่มีปัญหา

ไม่นานแขนที่บิดเบี้ยวก็ฟื้นคืนสู่สภาพปกติ

"จิตใจของท่านแข็งแกร่งมากทีเดียว" นานามองเธออย่างแปลกใจ
"คนปกติหลังจากรักษาเรียบร้อยแล้วมักจะหลับไปโดยไม่หาวด้วยซ้ำ
ท่านถือเป็นคนแรกเลยนะนี่"

หัวใจของหมายเลขเจ็ดสิบหกหล่นวูบ เธอแสวงงทำท่าลุกลี้ลুকอน
"ซ้ำ...ซ้ำแค่..."

"แต่การหลับเป็นแค่การตอบสนองตามธรรมชาติของร่างกาย
พอตื่นขึ้นมาก็ไม่มีอะไรแล้ว ท่านไม่ต้องกังวลนะ" สาวน้อยพูดตัดบท
"ถ้าไม่ได้ขยับเขยื้อนมาเป็นเวลานาน ช่วงแรกอาจจะยังไม่ค่อยชิน
พอผ่านไปสองวันก็จะดีขึ้นเอง"

"จริง...จริงหรือ ขอ...ขอบคุณ..."

โชคดีที่ตอนนี้แม่มดผมทองผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบไม่อยู่ด้วย
หมายเลขเจ็ดสิบหกแอบขำเลื่อมมองดูเวนต์ ก่อนจะพบว่าความสนใจ
ของอีกฝ่ายไม่ได้อยู่ที่ตัวเธอ หากแต่กำลังคุยกับฮีโร่อยู่อีกด้าน เธอจึง
รู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

"ท่านหายแล้วจริงๆ หรือ" เอมี่ถามอย่างเป็นทางการ

หมายเลขเจ็ดสิบหกลองยกแขนข้างขวาที่หักโบกไปมา "อ้อ
หายแล้ว ความสามารถของคุณหนูนาน่าช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก..."

เมื่อเห็นดังนั้นความกังวลในสายตาของแม่มดที่เหลือจึงลดลงไป
ไม่น้อย เอมี่ถึงขั้นกัดฟันเดินเข้าไปหาเวนต์ ก่อนจะดึงแขนเสื้อของ
อีกฝ่ายแล้วพูดว่า "ได้โปรดให้ขาของข้ารักษาให้ฮีโร่ด้วยเถอะ"

"อะไรนะ" เวนต์ดูตกตะลึงอย่างเห็นได้ชัด

"ความสามารถของข้าคือการรักษาตัวเอง แม้จะตัดขาไปทั้งสองข้าง
ไม่แน่มันอาจจะงอกขึ้นมาใหม่ก็ได้"

"ไม่ เอมี อย่า..." ฮีโร่รีบพูด "ก่อนหน้านี้เจ้าเพียงแค่บาดเจ็บ

เล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าเกิดมันไม่ออกขึ้นมาใหม่แล้ว เจ้าคิดจะทำอย่างไร"

"ข้ายินดีที่จะลองเสี่ยงดู" เธอยังคงยืนกราน

"แฉนี้ ห้ามนางน้อยสิ!"

"เอมี่ ไม่ต้องพูดแล้ว ต่อให้เจ้าทำให้สีโรยขึ้นมาได้ นางก็คงรับไม่ได้เหมือนกัน"

"แต่..."

"เอาเถอะ พวกท่านไม่ต้องเถียงกันแล้ว" จู๋ นานาก็พูดขึ้น "บางที่อาจจะมียุวิธีหนึ่งที่สามารถรักษาขาของนางได้"

สายตาทุกคู่จับจ้องไปยังเธอ

"ปีนี้ข้าอายุสิบหกแล้ว อีกสองปีก็จะบรรลุนิติภาวะ และความสามารถหลังบรรลุนิติภาวะจะแข็งแกร่งขึ้นอย่างมาก ไม่แน่ว่าถึงตอนนั้นข้าอาจจะทำให้แขนขาที่ขาดไปงอกออกมาใหม่ก็ได้" เธอทำปากขมุขมิบ "นอกจากนี้ยังมีโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถของข้าขึ้นไปด้วย หากข้าสามารถทำได้เหมือนอย่างพี่น้องกับพีลฟ์ ไม่แน่ว่าข้าอาจจะทำให้นางมีขาออกเพิ่มออกมาอีกสองข้างก็ยังได้"

"พัฒนาความสามารถ? มันคืออะไรกัน" เอมีเบิกตากว้าง

"คือการที่พลังพิเศษในร่างกายจับตัวกันแล้วกลายเป็นรูปร่างใหม่ โดยสิ้นเชิง พวกท่านคงไม่เคยเห็นใช่ไหม" นาน่าพูดด้วยน้ำเสียงภูมิใจ "เอาเป็นว่ามันสุดยอดมากแล้วกัน ขอแค่ตั้งใจเรียนหนังสือ พวกท่านเองก็มีโอกาสที่จะพบความสามารถใหม่ได้"

เมื่อได้ยินสาวน้อยบรรยายออกมาอย่างตื่นเต้น ภายในใจหมายเลขเจ็ดสิบหกพลันรู้สึกเหมือนมีคลื่นพายุลูกโถมเข้ามา

หากเธอเข้าใจไม่ผิด การพัฒนาความสามารถที่อีกฝ่ายพูดถึงก็คือการตื่นรู้ระดับสูง

แต่รู้สึกเหมือนเธอกำลังฟังนิทานหลอกเด็กอยู่อย่างไรวางนั้น...

สโมสรมแม่มดมีแม่มดระดับสูงอยู่หลายคนเขียวหรือ ทั้งยังเกิดขึ้นภายในช่วง
สองปีด้วยเนียนะ

จะเป็นไปได้ยังไงกัน

แม่มดระดับสูงไม่ใช่ชาวสาธิตที่ปลูกในทุ่งนา ที่หวานเมล็ดพันธุ์
ลงไปเท่าใดแล้วจะได้ข้าวกลับมาเท่านั้น! ผู้ตื่นรู้ที่มีการพัฒนาแต่ละคน
ล้วนเป็นทรัพย์สินสมบัติอันล้ำค่าของสมาพันธ์ ต้องอาศัยทั้งพรสวรรค์
ความขยัน และโชคชะตา จะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปไม่ได้ กระทั่งตัวเธอ
ก่อนที่จะกลายเป็นนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าก็ยังเป็นแค่แม่มด
สายต่อสู้อธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น

เหตุใดนาน่ากลับพูดเหมือนว่าแม่มดส่วนใหญ่จะพัฒนา
ความสามารถได้อย่างแน่นอน

ขอแค่ตั้งใจเรียนหนังสือก็จะพัฒนาความสามารถใหม่ขึ้นมาได้
คำพูดเช่นนี้ช่างไร้สาระยิ่งนัก! จริงอยู่ที่การเผชิญเรื่องราวมากมายจะ
ยิ่งทำให้มีความรู้กว้างขวาง ตลอดจนช่วยเพิ่มโอกาสในการตระหนักรู้
แต่มันก็ช่วยได้แค่นิดหน่อยเท่านั้น หากวิธีการมันง่ายถึงเพียงนั้นจริงๆ
ในช่วงหลายร้อยปีมานี้สมาพันธ์คงไม่ประสบกับช่วงเวลาเลวร้ายที่สุด
อันเนื่องมาจากไม่มีแม่มดตื่นรู้ระดับสูงเลยแม้แต่คนเดียว มีหน้าซ้ำ
ยังขาดแคลนลงไปเรื่อยๆ ในช่วงครึ่งหลังของสงครามแห่งเจตจำนง
พระเจ้าด้วย

แต่...เมื่อเจอกับแม่มดเร่ร่อนที่ไม่เคยได้ยินกระทั่งเรื่องการตื่นรู้
ระดับสูงมาก่อน นาน่ามีความจำเป็นอะไรจะต้องโกหกกัน

หากไม่เป็นเพราะตอนนี้เธออยู่ในฐานะ 'คนธรรมดา' หมายเลข
เจ็ดสิบหกคงจะสอบถามความจริงจากสาวน้อยคนนี้แทนแวนนี่กับ
คนอื่นๆ ไปแล้ว

อย่างน้อยสิ่งที่มั่นใจได้ก็คือในสโมสรมมีแม่มดระดับสูงอยู่จริงๆ

ไม่อย่างนั้นอีกฝ่ายไม่มีทางพูดออกมาได้เป็นเรื่องเป็นราวเช่นนี้แน่ทว่า
 จำนวนของแม่มดระดับสูงน่าจะเป็นคำพูดที่เกินจริง หรือไม่แม่มดที่มี
 ความสามารถแข็งแกร่งบางคนก็อาจมีอำนาจอยู่ในสโมสรแม่มด และ
 สาวน้อยที่น่าจะเพิ่งตื่นรู้ไม่นานคนนี้น่าจะมีโอกาสพบปะกับแม่มดหน้าใหม่
 ค่อนข้างน้อย จึงคิดว่าแม่มดที่มีอำนาจพวกนั้นเคยผ่านการตื่นรู้
 ระดับสูงมา

พอคิดถึงจุดนี้ภายในใจของหมายเลขเจ็ดสิบหกก็ยังรู้สึกตื่นเต้น
 หรือว่าข้าจะมีโอกาสได้เจอผู้ถูกเลือกอยู่ในเมืองเนเวอร์วินเตอร์
 จริงๆ

ตอนที่ 693

บ้านในฝัน

อาหารเย็นถูกยกเข้ามาโดยผู้ดูแล

ยังไม่ทันเปิดฝาครอบออก แอนนี่ก็ได้กลิ่นหอมหวานที่ชวนให้น้ำลายสอแล้ว ในกล่องเหล็กมีขนมปังแผ่นหนาที่เพิ่งจนเป็นสีเหลืองทอง แค่นี้ก็รู้ว่ามันทำมาจากแป้งข้าวสาลีอย่างดีที่ถูกรีดและหมักหลังจากปอกเปลือกออก นอกจากนี้ยังมีเนยห่อเล็กกับน้ำซูปเนื้ออีกหนึ่งกาปริมาณเพียงพอสำหรับให้ห้าคนแบ่งกันกิน

"พวกซามและซ็อนอยู่ในตู้ไม้ที่ห้องครัว พรุ่งนี้ก็จะมีการเข้ามาส่งให้อีก เพราะฉะนั้นไม่ต้องเหลืออาหารทิ้งไว้ค้างคืนนะขอรับ" ผู้ดูแลพูดจาฟังดูมีชั้นตอน "ก่อนที่จะได้รับบัตรประชาชน โปรดอย่าเดินออกไปนอกหอการทูตโดยพลการ นอกจากนี้ห้ามลงไปยังห้องใต้ดิน หากพวกท่านอยากฝึกพลังสามารถขึ้นไปฝึกได้ที่ดาดฟ้านะขอรับ บริเวณชั้นหนึ่งมีห้องบริการ ข้าจะนอนอยู่ในนั้น หากต้องการอะไรก็สามารถมาหาข้าได้ตลอดเวลา ที่นี่ไม่เหมือนกับโรงพักแรมทั่วไป ดังนั้นการบริการทั้งหมดจึงไม่มีค่าใช้จ่ายขอรับ"

ทั้งห้าคนรู้สึกงุนงง กระทั่งอีกฝ่ายโค้งตัวเดินจากไปแล้ว พวกเธอ

ก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

"นี่คือการดูแลของพวกขุนนางชั้นสูงอย่างนั้นหรือ เหมือนกับ
บทละครเลย" เอมี่อุทานออกมาเป็นคนแรก "แต่คำพูดที่ใช้ดูแปลกๆ
ไปหน่อย"

"อย่างเช่นอะไรหรือ" โบรกเคนฮอร์ดกับฮีโร่ถามด้วยความอยากรู้
อยากเห็น

"ปกติตอนแรกต้องพูดว่า...'ได้เท่า' ข้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้
มีโอกาสรับใช้ท่าน' อะไรทำนองนี้"

"พวกเราไม่ใช่ขุนนาง เขาย่อมไม่มีทางพูดเช่นนั้นอยู่แล้ว"
หมายเลขเจ็ดสืบทอดพร้อมกับยิ้มออกมาเล็กน้อย "เอาเถอะ ตอนนี้
พวกเราเกินก่อนดีกว่า ข้าหิวจะแย่แล้ว"

"จะว่าไปก็ใช่" ทุกคนกลืนน้ำลายดังอีก

แย้แล้ว พระราชาแห่งเกรย์คาสเซิลคิดจะเอาอาหารมาล่อ
พวกเราอย่างนั้นหรือ ภายในใจแอนนี่รู้สึกกังวล ดูเหมือนพระราชา
จะพยายามหลอกล่อให้พวกเธอตายใจ แต่คนที่รับผิดชอบโมสธแม่มด
กลับไม่ได้ถามถึงความสามารถของพวกเธอด้วยซ้ำ การกระทำที่ดู
ขัดแย้งกันนี้ทำให้เธอคาดเดาเจตนาของอีกฝ่ายไม่ออก ถ้าอยู่ตัวคนเดียว
ยังพอว่า แต่ตอนนี้ข้างกายเธอมีสหายอีกสี่คน จำเป็นต้องระมัดระวัง
ให้มากยิ่งขึ้น จะทำผิดพลาดเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้เด็ดขาด

วิธีที่ปลอดภัยที่สุดย่อมเป็นการหนีออกไปจากดินแดนตะวันตก
ตอนนี้ศาสนจักรล่มสลายไปแล้ว ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดจึงไม่เหลืออยู่อีก
ขอเพียงหาหมู่บ้านหรือเมืองเล็กๆ ที่อยู่ใกล้เมืองใหญ่สักแห่ง พวกเธอ
ก็จะสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขต่อไปได้เหมือนตอนที่อยู่ในอาณาจักร
ดอร์วิน

แต่น่าเสียดายที่ใช้วิธีนี้ไม่ได้เสียแล้ว

เมื่อเห็นหมายเลขเจ็ดสิบหกเดินกะเผลดกะเผลดไปที่ข้างโต๊ะ แอนนี่ก็อดถอนใจออกมาไม่ได้ อย่างไรก็ตามเสียสโมสรแม่มดก็สามารถรักษาคนพิการได้จริงๆ และสิ่งที่พวกเธอบรรยายให้ฟังก็ค่อนข้างน่าดึงดูดทีเดียว เมื่อตอนนั้นมองเห็นแสงสว่างที่จะทำให้ฮีโร่ลุกขึ้นมา ยืนได้อีกครั้ง เธอยอมไม่อาจพาทั้งสี่คนระหกระเหินออกไปได้

ข้างเถอะ กินให้อิ่มก่อนดีกว่า

ตอนที่แอนนี่หุบขนมปังทานเนยขึ้นมา กินรสชาติอันหอมหวาน อย่างที่เธอไม่เคยได้สัมผัสผ่านแผ่นซันไปทั่วโพรงปาก ตัวขนมปังนุ่มเสียจนแทบละลายในทันทีที่กัดมันลงไป ไม่จำเป็นต้องเคี้ยวอะไร ให้มากก็สามารถกลืนลงคอได้สบายๆ

ให้ตายเถอะ! แพนล่อด้วยอาหารนี่ช่าง...น่ากลัวจริงๆ

แม้ภายในหัวจะคิดเช่นนั้น แต่เธอก็กลับพบว่ามือของตัวเองกำลังเอื้อมไปหยิบขนมปังแผ่นต่อไปโดยไม่อาจควบคุม

นอกจากเสียงกินแล้ว ภายในห้องก็แทบจะไม่ได้ยินเสียงใครพูดอะไรออกมาเลย

กระทั่งภายในกล่องเหลือเพียงเศษขนมปัง ทุกคนจึงพากันถอนหายใจยาวเหยียด

"ต่อไปพวกเรายังจะได้กินของอร่อยเช่นนี้กันอีกหรือไม่" โบรกเคนซอร์ดดูดีนิ้วทุกนิ้วเหมือนยังอยากรจะกินต่อ

"ข้าเกรงว่า...คงไม่แล้วละมัง" เอมียกกาน้ำชุปขึ้นมาเทใส่สามห้าใบเท่าๆ กัน บนน้ำชุปสีทองมีต้นหอมกับหยดน้ำมันลอยอยู่ด้านบนเป็นดวงๆ ดูแล้วน่าอร่อยอย่างมาก "ขนมปังเช่นนี้คงมีแค่พวกขุนนางชั้นสูงเท่านั้นที่จะได้กิน ขนมปังที่ท่านพ่อของข้ากินบ่อยๆ ยังเป็นแค่ขนมปังแผ่นหยาบเลย"

"มีขนมปังแผ่นหยาบให้กินก็ดีมากแล้ว อย่าลืมตอนที่พวกเรา

ไปถึงอาณาจักรดอร์นแรกๆ สิ แม้แต่ขนมปังสักก้อนยังแทบจะไม่ตกถึงท้องเลย" ฮีโร่เป่าไอร้อนก่อนจะชดน้ำซุปลงไปอย่างเร่งรีบ จากนั้นจึงส่งเสียง "แฮ่อ" ออกมาอย่างพึงพอใจ

"ท่านเวนดี้บอกว่าถ้าเข้าไปอยู่ในสโมสรมแม่มดจะได้รับประโยชน์มากมาย...ไม่รู้ว่ารวมไปถึงอาหารด้วยหรือไม่"

"ก่อนจะเดินออกไป นางบอกว่าจะพาพวกเราไปเยี่ยมชมเมืองเนเวอร์วินเตอร์กับสโมสรมแม่มด...เอาไว้เจ้าค่อยถามนางสิ"

"ถ้ามีจริงๆ ก็ดีสินะ"

เมื่อได้ยินเหล่าแม่มดถกกันถึงผลประโยชน์ที่สโมสรมอาจจะมอบให้ แอนนี่ก็พลันรู้สึกสังหรณ์ใจขึ้นมา บางทีพวกเธออาจจะต้องอาศัยอยู่ในเมืองแห่งนี้เป็นเวลานานเสียแล้ว

หลังอาบน้ำเสร็จ ทุกคนต่างก็รีบป็นขึ้นไปบนเตียง ในที่พักประกอบไปด้วยสี่ห้องนอนกับหนึ่งห้องนั่งเล่น ทั้งห้าคนปรึกษากันเรื่องห้องนอนก่อนจะตกลงกันได้อย่างรวดเร็ว แอนนี่ซึ่งเป็นแม่มดที่มีเรียวแรงเยอะที่สุดย่อมต้องเลือกที่จะนอนเตียงเดียวกับฮีโร่ซึ่งเคลือบไหวตัวไม่สะดวก

เตียงนอนอ่อนนุ่มอย่างมาก ไม่มีกลิ่นเหม็นอับติดอยู่แม้แต่นิดเดียว เห็นได้ชัดว่ามีคนคอยมาทำความสะอาดที่นี้อยู่เป็นประจำ ภายในเตาผิงเหลือเปลวไฟอยู่เพียงเล็กน้อย แสงสลัวที่วูบไหวไปมาทำให้เงาของข้าวของเครื่องใช้ทอดอยู่บนผนังหินสีขาว เงามดำส่ายเบาๆ รวากับกำลังเต้นระบำไปตามจังหวะของลมหนาวที่พัดหวีดหวืออยู่นอกหน้าต่าง

แอนนี่อุ้มฮีโร่ขึ้นมาบนเตียงพร้อมกับห่มผ้าให้ จากนั้นค่อยเป่าเทียนไขให้ดับลง

ฝ่ามือแผ่ความร้อนทำให้บนเตียงอบอุ่นขึ้นมาทันที ฮีโร่ซุกเข้ามาในอ้อมอกของเธอ ก่อนจะพูดเสียงแผ่วเบาว่า "พวกเราหนีออกมาจากวุล์ฟฮาร์ตได้ประมาณหนึ่งปีแล้วอะมั้ง"

"อืม...ถ้านับจากวันที่ไปถึงชายแดนอาณาจักรดอร์นก็เกือบหนึ่งปีสองเดือนแล้วละ" แอนนี่พยักหน้า

"เช่นนั้นพวกเราหนีออกมาจากบ้านเกิดกันมานานเท่าไรแล้ว"

คำถามนี้ทำให้แอนนี่ตกอยู่ในความเงิบ ความจริงเธอจำช่วงเวลาทีหนีออกมาจากบ้านเกิดไม่ค่อยได้แล้ว จำได้เพียงว่าที่นั่นเป็นหมู่บ้านอันห่างไกลทางตะวันตกเฉียงเหนือของวุล์ฟฮาร์ต หลังจากถูกเปิดเผยว่าเป็นแม่มด เธอก็นั่งไปทางตะวันออกอย่างไม่หยุดยั้ง เดินทางด้วยเท้าเปล่าไปครึ่งค่อนอาณาจักรวุล์ฟฮาร์ต จนกระทั่งถูกสมาคมบลัดแพงก์ขายออกไป เธอถึงได้หยุดพักและตั้งรกรากอยู่นอกเมืองหลวง

โบรเคนเซอร์ดกับฮีโร่เองก็เป็นเช่นนั้น

พวกเขาถูกบีบให้เดินทางออกจากบ้านด้วยเหตุผลที่ต่างกัน ระหว่างทางต้องพบกับความยากลำบาก จนสุดท้ายได้มาพบกับแอนนี่ที่อาณาจักรวุล์ฟฮาร์ต พวกเขาถึงค่อยหนีไปไหนมาไหนด้วยกัน

"ข้าน่าจะออกมาได้เกือบห้าปีแล้ว" ฮีโร่พูดเสียงเบา "ห้าปีมานี้ข้าต้องคอยหลบซ่อนจากการไล่ล่าของศาสนจักรไปทั่วทุกที่ แทบไม่ได้หยุดพักเลยแม้แต่นิดเดียว ตอนอยู่ที่เมืองหลวงข้ายังเคยคิดว่าในที่สุดก็ไม่ต้องหนีไปไหนแล้ว คิดไม่ถึงว่าขนาดเสียขาทั้งสองข้างไปข้าก็ยังต้องวิ่งหนีอยู่อีก"

แอนนี่กอดเธอแน่นขึ้นกว่าเดิม

"ท่านเวนดี้บอกว่า...ที่นี่คือบ้านของแม่มด พวกเราจะอยู่ที่นี้ได้จริงๆ หรือ" เสียงของฮีโร่กระหอนกระแท่นไม่ต่างจากลมที่พัดอยู่นอกหน้าต่าง ฟังดูคล้ายกับว่าเธอกำลังถามแอนนี่ แต่อีกทางก็

คล้ายกับว่ากำลังพูดกับตัวเอง "ข้าไม่อยากจะใช้ชีวิตเร่ร่อนเช่นนั้นอีกแล้ว"

แอนนี่รู้สึกขอบตาขึ้นขึ้นมาทันที "ไม่ต้องห่วงนะ พวกเราจะมีบ้านเป็นของตัวเอง เจ้าจะมีข้าคู่ใหม่เอาไว้เดินเที่ยวตามที่ใจต้องการ ไม่ใช่เอาไว้เพื่อวิ่งหลบหนี"

"จริงหรือ..." ฮีโร่หนึ่งเงียบไปครู่ใหญ่ "หากข้าเกิดที่เกรย์คาสเซิลมาตั้งแต่ต้นก็คงจะดี" พอถึงช่วงท้ายเสียงของเธอก็เบาลงจนไม่ได้ยินอะไรอีก

แอนนี่อ้าปากกำลังจะพูดออกมา แต่ได้ยินเสียงลมหายใจที่ดังเป็นจังหวะชัดไว้เสียก่อน

เด็กสาวที่อยู่ในห้องนอกของเธอผล็อยหลับไปแล้ว

ตอนที่ 694

ลำแสง

หลังโรแลนด์เข้านอนแล้ว ในดิงเกลจึงเข้าสู่หมอกมาयाแล้วเดิน
ออกจากปราสาทอย่างไร้สัมเสียด

จุดหมายของเธอคือหอการทูต

โลกด่ามิดที่ถูกท้องฟ้าราตรีปกคลุมถูกแบ่งเป็นสี่वाद้าชัดเจน
เมื่ออยู่ในโลกของหมอกมาया ด้วยประโยชน์ของโครงสร้างที่บิดเบี้ยวนี้
เธอกระโดดเพียงก้าวเดียวก็ไปได้ไกลหลายเมตรแล้ว เดินต่อไปอีก
ไม่กี่ก้าวก็จะลุดผ่านกำแพงสวนมาได้

โรแลนด์เรียกการเคลื่อนที่เช่นนั้นว่า 'แฟลช' ทั้งยังบอกอีกว่ามันเป็น
ความสามารถระดับสูงที่ไม่ต้องใช้เวลาคูลดาวน์ ในดิงเกลถูกใจ
คำว่า 'แฟลช' ทันทีที่ได้ยิน เพราะชื่อนี้ได้อธิบายทุกอย่างของความสามารถ
เอาไว้แล้ว ทั้งเคลื่อนที่ดุจสายฟ้า เญ็บดุจเงามืด เดียวมาเดียวไป ไม่อาจ
ป้องกันได้

เพียงแต่เธอไม่ค่อยเข้าใจว่าเวลาคูลดาวน์คืออะไร

ทว่าเธอชินเสียแล้ว หลังอยู่ข้างกายโรแลนด์มาเป็นเวลานาน
เธอก็มักจะไ้ยินคำศัพท์แปลกๆ อยู่เป็นประจำ

เมื่อพ้นจากเขตปราสาท ไนติงเกลก็ไม่ได้เดินลงเนินมาตามทางลาด
 อย่างที่ใช้ในยามปกติ หากแต่กระโดดออกมาจากเนินแล้วเดินไปตาม
 เส้นทางที่ปรากฏขึ้นกลางอากาศ หลังเดินไปไม่กี่ก้าวเธอก็มาเ็นอยู่บน
 หลังคาของหอการทูตแล้ว

อาคารหลังนี้ถูกสร้างไว้ตรงกลางระหว่างเขตปราสาทกับเขตที่อยู่
 อาศัย ตัวอาคารสูงสี่ชั้นเท่ากับเนินที่ปราสาทของโรแลนด์ตั้งอยู่ และ
 เป็นอาคารคอนกรีตหลังที่สองซึ่งสร้างต่อจากหอพักแม่มด

จุดประสงค์แรกที่สร้างมันขึ้นมาก็คือเพื่อใช้ขังนักโทษที่ค่อนข้าง
 สำคัญ อย่างเช่นภรรยาและบุตรสาวของดยุคไรอันที่ถูกขังเอาไว้ใน
 ห้องใต้ดิน แม้จะบอกว่าเป็นการคุมขัง แต่สภาพแวดล้อมด้านในก็
 ดีกว่าคุกก่อนหน้านี้นัก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเวลาให้ออกมาเดินเล่น
 ทุกวันด้วย สำหรับเธอแล้วพวกขุนนางพวกนี้ไม่ได้ลำบากอะไรเลย

บางทีพระราชารโแลนด์คงคิดว่าตัวเองไม่มีศัตรูให้ต้องจับมาขัง
 มากมายถึงเพียงนั้น ส่วนที่เป็นห้องพักด้านบนจึงกลายเป็นที่พักสำหรับ
 แขกคนสำคัญที่เดินทางมายังเมืองเนเวอร์วินเตอร์ อย่างสมาคมเล่นแร่
 แปลธาตุแห่งเมืองหลวง เหล่านักปราชญ์แห่งสมาคมโหราศาสตร์
 และคณะพ่อค้าจากฟยอร์ด พวกเขาก็ต่างเคยมาพักอาศัยอยู่ที่นี่
 ช่วงระยะเวลาหนึ่ง

เนื่องจากห้องพักส่วนใหญ่ในหอการทูตไม่มีคนเข้าใช้ บวกกับอยู่
 ค่อนข้างห่างไกลจากระบบทำความร้อนในเขตชุมชน จึงทำได้แค่ส่ง
 น้ำประปาเข้ามาที่นี้ และเพราะสถานะของแขกที่มาพักค่อนข้างซับซ้อน
 โรแลนด์เลยเพิ่มองครักษ์ให้มาคอยดูแลจะได้เป็นการแสดงให้เห็นว่า
 ตัวโรแลนด์ให้ความสำคัญกับแขกที่มาพัก อีกทั้งยังสามารถจับตา
 ดูแขกได้ด้วย

ไนติงเกลยอมไม่เลือกที่จะเดินผ่านทหระยามเข้าไปในอาคาร

แต่ทะเลพุดานชั้นบนเข้าไปในห้องนอนที่เหล่าแม่มดจากวุล์ฟฮาร์ท
พักอยู่แทน

การตรวจสอบในช่วงบ่ายไม่มีอะไรผิดปกติ พลังพิเศษภายในตัว
ของแม่มดทั้งสี่คนล้วนสงบนิ่ง ปริมาณเวทมนตร์ก็ไม่ได้มากจนผิดปกติ
ถือว่าเป็นแม่มดธรรมดาทั่วไป ส่วนการตอบคำถาม พวกเธอส่วนใหญ่
ก็ไม่ได้พูดโกหกอะไร จะมีแค่ตอนที่เล่าถึงเรื่องราวในอดีต พวกเธอ
ถึงจะตอบค่อนข้างกำกวมเล็กน้อย คำตอบที่ไม่ตรงกับใจบางส่วน
ถูกความสามารถในการแยกแยะอันเฉียบคมของไนติงเกลจับได้ทั้งหมด
เพียงแต่การกระทำเช่นนี้ถือเป็นเรื่องที่ปกติมาก ความยากลำบาก
การไล่ล่า รวมถึงการกดขี่ข่มเหงที่เจอมาระหว่างทาง ทุกอย่างล้วน
กลายเป็นเงามืดในใจที่ไม่มีแม่มดคนใดอยากพูดถึงมัน การปิดบังเอาไว้
จึงถือเป็นสิ่งที่คนปกติต่างก็ทำกัน

ถ้ามีแค่แม่มดสี่คนนี้มายังเมืองเนเวอร์วินเตอร์ เช่นนั้นก็เป็นไปได้
มากกว่าเธอจะมีพี่น้องเพิ่มมาอีกสี่คน

แต่สิ่งที่ทำให้ไนติงเกลรู้สึกสนใจก็คือหญิงสาวธรรมดาที่ถูกเรียกว่า
หมายเลขเจ็ดสิบหกคนนั้น

เห็นกันอยู่ว่าร่างกายของอีกฝ่ายไม่มีการตอบสนองของเวทมนตร์
สีหน้าท่าทางก็เหมือนคนปกติธรรมดาทั่วไป แต่เธอกลับรู้สึกว่ามีอะไร
บางอย่างที่พิกล หลังจากนั้นจึงคิดขึ้นมาได้ว่าสิ่งที่พิกลก็คือคำตอบที่
ไม่มีการปิดบังใดๆ ของหมายเลขเจ็ดสิบหก

จากประสบการณ์ของไนติงเกล คนส่วนใหญ่มักจะยอมบอก
ทุกสิ่งออกมาในตอนที่ตัวเองกำลังจะตาย แต่อดีตสาวใช้ของพ่อค้า
ใต้ดินคนนี้ก็กลับยอมเล่าทุกอย่างออกมาให้คนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอครั้งแรก
ฟังจนหมด ทั้งยังยอมเล่าโดยไม่มีการข่มขู่ใดๆ การตอบสนองเช่นนี้
นับเป็นสิ่งที่พบเห็นได้น้อยมาก

แต่เธอไม่อาจใช้ความคิดนี้มาตัดสินว่าอีกฝ่ายมีปัญหาได้

เพราะหมายเลขเจ็ดสิบหกไม่ได้พูดโกหก

การไม่ได้พูดโกหกก็หมายความว่า ณ ตอนนี้อย่างไรก็ตามที่เธอ
เล่ามานับว่าเชื่อถือได้ นอกจากนี้ยอร์ก เอมี กับแอนนี่ต่างก็ช่วยยืนยัน
ในเรื่องนี้ได้ เธอเป็นคนนำทางในการประมวลของเงินตราที่พิถีพิถัน
เป็นเพราะว่าเธอเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการประมวลแม่มด ยอร์กเลยซื้อ
ตัวเธอมา

ดังนั้นในดิงเกลจึงตัดสินใจมาที่หอการทูตในยามดึก เพื่อจะ
ตรวจสอบดูความเคลื่อนไหวของหมายเลขเจ็ดสิบหกผ่านหมอกมายา

หากอีกฝ่ายมีเจตนาไม่ดีจริงๆ นี่จะเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการ
กระชากหน้ากากของเธอออกมา

ในดิงเกลเดินผ่านห้องนอนมาที่ละห้อง ไม่นานนักก็หาห้องของ
เป้าหมายเจอ

แม่มดคนอื่นต่างหลับกันไปหมดแล้ว แต่ภายในห้องของหมายเลข
เจ็ดสิบหกกลับยังคงสว่างอยู่ เธอกำลังนั่งอยู่ที่หัวเตียงขณะอาศัยแสงสว่าง
จากเทียนไขจ้องมองแหวนในมือ ในดิงเกลดูออกว่าในสายตาของเธอ
เต็มไปด้วยความสุขสมและลุ่มหลง

เป็นเพราะอัญมณีงดงามที่ฝังอยู่บนแหวนอย่างนั้นหรือ

ในดิงเกลขยับเข้าไปใกล้หัวเตียงแล้วสังเกตปฏิกิริยาท่าทางของ
อีกฝ่ายเงียบๆ

ส่วนหมายเลขเจ็ดสิบหกนอกจากพลิกแหวนไปมาแล้วก็ไม่มีท่าทาง
ที่น่าสงสัยอื่นอีก ดูเหมือนกับว่าเธอได้ของล้ำค่ามาอยู่ในมือจึงตื่นเต้น
จนนอนไม่หลับ

ถึงแม้แหวนวงนั้นจะส่องประกายของหินเวทมนตร์ออกมาเล็กน้อย
แต่เมื่อคิดถึงว่าภายในงานมีการประมวลของโบราณที่ไม่รู้ที่มา การมี

หินเวทมนตร์เช่นนี้ปรากฏอยู่ด้วยจึงไม่ถือเป็นเรื่องแปลกอะไร

หลังจากผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมง กระทั่งอีกฝ่ายค่อยๆ ผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยล้า ในดิ่งเกลถึงได้รู้สึกโล่งใจ

ดูเหมือนข้าจะคิดมากไป

เธอกวาดตาดูหมายเลขเจ็ดสิบหกอีกครั้ง ก่อนจะยื่นมือไปดับเทียนไขแล้วหมุนตัวเดินทะลุผนัง ออกจากห้องไปสู่หลุมหนาวที่ส่งเสียงหวีดหวิว

ความร้อนของหินเวทมนตร์หลากสีจางลงทีละนิด แสดงว่าคนที่ใช้พลังวิเศษได้ออกไปจากห้องนอนแล้ว

หมายเลขเจ็ดสิบหกถอนหายใจออกมาเบาๆ

จริงอยู่ที่พวกเธอใช้การถ่ายโอนวิญญาณเพื่อรับชีวิตที่แทบจะเรียกว่าเป็นอมตะมา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะอดหลับอดนอนกันได้ทั้งคืน หลังจากที่พวกเธอตัดขาดการเชื่อมต่อระหว่างร่างกายกับวิญญาณแล้ว ประสิทธิภาพในการพักผ่อนจะสูงกว่าการนอนหลับธรรมดา ดังนั้นภายในหนึ่งวันเธอแค่พักผ่อนสองถึงสี่ชั่วโมงก็สามารถฟื้นฟูร่างกายให้กลับมาสดชื่นได้แล้ว

พูดอีกอย่างก็คือเวลาเข้านอนของเธอจะดีกว่าแม่มดทั่วไป

แต่คิดไม่ถึงเลยว่าความต่างนี้จะทำให้เธอได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่น่าเหลือเชื่อ

หมายเลขเจ็ดสิบหกลืมตาแล้วกวาดมองรอบเตียงซึ่งไม่มีใครอยู่ ก่อนจะเห็นลำแสงสีส้มระยิบระยับปรากฏขึ้นภายในห้อง ลำแสงขนาดใหญ่เท่าลำตัวคนพุ่งทะลุขึ้นสู่เพดาน ทำให้ด้านหนึ่งของแหวนสะท้อนแสงสีส้มออกมา! 'กุญแจ' นี่เหนือกว่าพาซาร์ซึ่งเป็นแม่มดระดับสูงของทาคิลาลืออีก จะเป็นรองก็แค่ผู้นำทั้งสามของสมาพันธ์เท่านั้น ถึงจะ

มองไม่เห็นร่างกายของอีกฝ่าย เธอก็รู้ว่านี่ต้องไม่ใช่ความสามารถในการซ่อนตัวแบบธรรมดาแน่ หากแต่เป็นความสามารถที่มีความซับซ้อนอย่างมาก!

หรือว่าผู้มาเยือนจะเป็นอันนาหรือไม่ก็ลึฟที่น่าน่าพูดถึง

แม้ลำแสงจะยังไม่ถึงระดับของผู้ถูกเลือก แต่หมายเลขเจ็ดสิบหกก็ตื่นตาตื่นใจมากที่ได้เห็นแสงสีส้มลักษณะเช่นนี้

วิธีกระตุ้นแวนหินเวทมนตร์หลากสีนั้นง่ายมาก ขอแค่บริเวณใกล้ๆ มีคนกำลังใช้พลังอยู่ หินเวทมนตร์ก็จะดูดซับเอาพลังพิเศษส่วนหนึ่งมา ก่อนจะแสดงระดับความซับซ้อนของพลังผ่านลำแสงที่สามารถมองเห็นได้ผ่านหินเวทมนตร์ ยิ่งลำแสงมีขนาดใหญ่ก็หมายความว่ากฎแฉยังมีความซับซ้อน

หมายเลขเจ็ดสิบหกคิดแล้วยิ่งตื่นเต้น เธอจึงเดินออกจากห้องเพื่อขึ้นไปบนดาดฟ้า

ลมพัดหิมะเข้ามาปะทะใบหน้า แต่เธอกลับไม่รู้สึกรหนาวสักนิด หากเป็นเวลาปกติความรู้สึกที่ว่างเปล่านี้มีแต่จะทำให้เธอเบื่อหน่าย ผิดกับตอนนี้ที่เธอตื่นเต้นอย่างมาก เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนตระหง่านอยู่ท่ามกลางลมพายุและวิ่งไล่ตามแสงสุดท้ายในความมืด

เธอยกแวนเล็งไปทางปราสาท ได้ยินเอนด็อบบอกว่าทางนั้นคือที่อยู่อาศัยของแม่มด ตอนนี้แม่มดระดับสูงคนแรกปรากฏตัวแล้ว ในสมิสรแม่มดยังจะมีเรื่องที่ทำให้เธอประหลาดใจได้มากกว่านี้หรือไม่

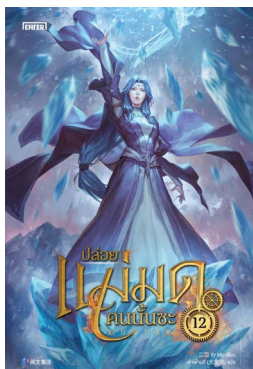
เธอดังหน้าตั้งตารอคอยอย่างมาก

แต่ทันใดนั้นก็มีการประหลาดเกิดขึ้น

จู่ๆ แวนในมือของเธอก็พลันลั่นขึ้นมา รวากับว่ามันกำลัง

ตอบรับอะไรบางอย่างอยู่

หมายเลขเจ็ดสิบหกมองเห็นลำแสงขนาดใหญ่อย่างที่ไม่เคยเห็น
มาก่อนผ่านทางหินเวทมนตร์ มันแทบจะเหมือนกำแพงสูงขนาดยักษ์
ที่บดบังท้องฟ้าไปครึ่งหนึ่ง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3U1Cnqd>